

A CIMBORA KLUB ÉVZÁRÓ KIRÁNDULÁSA

A Deák Ferenc Megyei Könyvtár Gyermekkönyvtárában 2010. október 1-én megalakult Cimborák klub tagsága a kezdeti 20-ról 2011 májusára 41 főre nőtt. Az első összejövetel óta a közös olvasmányok mellett a művészetek más területére is kitekintettünk (színház, zene, kézművesség). Vendégeink (*Tölgyesi Livia* író, illetve *Lackfi János* író, költő) a próza- és versírás rejtelmeibe vezették be a gyerekeket a tanév folyamán. E mellett volt internetes kalandozás és sok-sok játék, móka és kacagás a havi találkozásokon.

Évzáró közösségépítő programként egy napos autóbuzsós balatoni kirándulást ígértünk a gyerekeknek, melynek programját már ősszel elkezdtük szervezni, amikor a gyermekkönyvhét vendégeként a paloznaki Meseterápiás Központ vezetőjétől, *dr. Boldizsár Ildikótól* meghívást kaptunk egy Meseközpont-bemutatóra. A megtisztelő felajánlást gyermekkönyvtárunk állományából kivont, de a Meseközpont alakuló könyvtárában még jól hasznosítható könyvsomaggal köszöntük meg, és nagy örömmel készülünk a gyerekek számára ezzel a „Meglepetés”- programmal.

A kirándulásra azok a cimborák jelentkezhettek, akik több alkalommal részt vettek a találkozásokon, ötleteikkel és részvételükkel erősítették a „cimboraságot”, azaz bármi módon hozzájárultak ahhoz, hogy a havi találkozások élményt jelentsenek mindenki számára. Sajnos volt több olyan cimborák is, akinek a kirándulás időpontjában más elfoglaltsága akadt, így - bár szeretett volna - mégsem tudott velünk tartani.

A május 28-i kirándulásra a jelentkezési határidő április 30-a volt, ekkora 20 gyerek jelezte részvételét, melyhez szülői engedélyt is kértünk. A szülők-nagyszülők gyakran elkísérték a vidéki (Baktúttós, Csonkahegyhát, Németfalu, Tófej, Becsvölgye, Salomvár) vagy a kisebb zalaegerszegi gyerekeket a pénteki délutánokra, esetenként szívesen vettek részt szemlélőként is a foglalkozásokon, ezért az ő részvételükre is számítottunk. A tanévi programok során voltak pedagógus és könyvtáros segítőink, akiknek ily módon szerettük volna megköszönni munkájukat. Így gyermekkönyvtárunk négy munkatársa mellett négy további felnőtt kísérő is készülhetett a kirándulásra.

Paloznak mellett **Balatonfüred** lett második úti célunk, mely sokunk kedvelt balatoni városa, s melynek felfedezéséhez és megismeréséhez mindig kevés az ott töltött idő. A kirándulás programtervét az indulást megelőző napon tartott Cimborák-összejövetelre küldött levelünkben minden jelentkezőnek elküldtük, a hasznos tudnivalókat pedig május 27-én *Lackfi János* író-költővel való találkozót követően ismertettük a kirándulás résztvevőivel.

Végre elérkezett május 28-a! Reggel 8 órakor együtt volt a csapat, a borongószeles időben elindulva titkon abban reménykedtünk, hogy – a meteorológiai előrejelzés ellenére - talán az eső nem ered el, de hiába, helyenként változóan szemerkélő esőben haladtunk. Az autóbuzs melege, a csivitelő gyerekek, a Balaton-felvidék szépséges hegyvonulatai azonban jókedvre derítettek bennünket. Első állomásunk a **paloznaki Meseterápiás Központ**, közismertebben Meseközpont volt, melyet a Zalai Gyermekkönyvtáros Műhely őszi továbbképzésén már az intézmény vezetője, *dr. Boldizsár Ildikó* író, mesekutató és meseterapeuta szakmai körben bemutatott - azoknak a képeknek a segítségével, melyek a Meseközpont 2010. szeptember 30-i átadási ünnepségén készültek. Azóta már teljesen elkészült az épületegyüttes, így most minden zugába betekinthettünk. A Meseközpont céljára kedves vendéglátóink egy beszélgetés keretében vezették rá a gyerekeket: *Mindenkinek szüksége van a mindennapi „jólléthez” a lélek békéjére és a gondolat szabad szárnyalására. Az ide érkező felnőttek és gyerekek*

ezekkel nem rendelkeznek, a mese és a madarak segítenek nekik. Minderre itt rátalálhatunk dr. Boldizsár Ildikó és segítője - akinek a neve is Madár – értő és szeretetteljes közreműködésével. Megcsodálhattuk a Mesék házát, ahova mindenki elhozhatja kedves meséjét, itt gondosan megőrzik és vigyáznak rá. A lépcsőn felfelé haladva a piros almadiszteken egy-egy „lélekemelő” idézetet olvashattunk. A Tündérház emeletén puha párnák, takarók vártak ránk, hogy letelepedve jól érezzük magunkat vendéglátóinkat hallgatva. Majd két kiscsoportban indultunk felfelé, az „Óperencián túlra” – váltva - egyik csoport a madarakhoz, a másik az Óperenciás házba, ahova nemsokára árva gyerekek érkeznek, hogy megtapasztalhassák a „jóllét” érzését. Boldizsár Ildikó mesét ajándékozott nekünk, velünk „avatta fel” első meséjével az Óperenciás házat, ami különös szépséget és ünnepélyességet adott ennek a délelőttnek. Jelképesen „átadtuk” mi is Boldizsár Ildikónak „ajándékunkat”, az előző nap Lackfi János költő segítségével készült versünket.

A Madárházba érve a természet közelségét érezhettük meg, azt a nyugalmat és harmóniát, mely ide költözött – együtt a madarakkal. A számlálhatatlan sok madár közelsége a teljes kikapcsolódás élményét nyújtotta, miközben a fülemülék, sárgarigók, pintyek...dalát hallgattuk - és Madár lelkes ismertetőjét arról a világról, melyet ő alkotott hozzáértéssel, szorgalommal és szeretettel.

Farkas Hanna őszinte véleménye a paloznaki Meseközponttól: EZ EGY CSODA! És tényleg! Szavakkal nem kifejezhető, ami itt létrejött, ezen a délelőttön boldogok voltunk, hogy ennek a csodának mi is szemlélői lehettünk. Ildikótól azt is megtanultuk, hogy az öröm képességét mindenkinek el kell sajátítani, ezért örülni kell, ha süt a nap, ha fúj a szél, ha esik az eső, mert mindennek értelme van. Ha esik az eső, azért esik, hogy öntözze a földeket...

Ezzel az útravalóval búcsúztunk el a Meseközponttól, hogy második állomásunkkal, a **paloznaki Tájházzal** ismerkedjünk meg. Kalauzunk, a Hild díjas település polgármestere, *Czeglédy Ákos* már várta a csoportot. Az igényesen és gondosan berendezett nádfedeles – fagerendás parasztházba érkezve a gyerekeket a régi építészettel, berendezéssel, használati tárgyakkal ismertette meg. A még mindig szemerkélő esővel dacolva a gyerekek a takaros udvaron átfutottak a csűrbe, sőt még a szabadtéri játékokat is kipróbálták! Minderről tanúskodnak honlapunk Galériájában megnézhető fotók is: <http://gyermekkonyvtar.dfmk.hu/kepek/6155>.

A **Faluházban** újabb csoda várt bennünket, a **Lego város kiállítás**, mely *Praznovszky Mihály* irodalomtörténész magángyűjteményéből állt össze. Itt szabadon gyönyörködhattunk a játékvárosban, ahol kis vonat is kanyarog, és a foci pályától az űrállomásig minden megtalálható és megcsodálható. A kiállítás május 8-tól júniusig 2-ig tekinthető meg, szerencsés időpontban érkeztünk tehát. Érdekessége a kiállításnak, hogy a speciális lego-asztaloknál aznap délután összerakó-versenyt is szerveztek, amelyre már sajnos nem nevezhettünk be, mert indult tovább az autóbuszunk Balatonfűredre. A Lego város kiállításon nagyon sok fotó készült, ezekből válogattunk Galériánkba is: <http://gyermekkonyvtar.dfmk.hu/kepek/6157>

Paloznak gyönyörű panorámájával, rendezett faluközpontjával, és sok-sok illatozó virágjával méltán nyerte el 2010-ben a Virágos Magyarországért környezetszépítő verseny fődíját falu kategóriában, és készül most az európai szintű megmérettetésre. Abban a reményben köszönt el a község polgármestere tőlünk, hogy „*Vigyük el Paloznak jó hírét!*” - ezt méltán megígérhettük. Mi pedig azzal búcsúztunk, hogy „*Ide még visszajövünk!*”!

Végre elállt az eső, Balatonfüred innen csak 5 km, autóbuszunk a **Városi Múzeumhoz** érkezett, ahol tárlatvezetőnk, *Barabás Borbála* muzeológus már várta érkezésünket, hiszen kicsit megcsúsztunk, délután fél 3-ra érkeztünk a múzeumhoz a tervezett fél 2 helyett. Balatonfüred életének négy jellegzetessége a vízi közlekedés, a gyógyító tevékenység, a füredi Anna bál és a színházi élet. Mindezek történetével egy-egy teremben interaktív módon ismerkedhettünk meg a múzeumban. A gyerekek kipróbálhatták - a hajókerék forgatásával -, hogy milyen sebesen „szeli a Balaton vizét a hajó”. Beleülhettek a fakádba, melyet régen a híres gyógyhatású vízzel töltöttek meg. A füredi Annabálra „készülve” zene hallgatása mellett gyakorolhatták a keringő tánclépéseit, végül „színpadra lépve” – szövegkönyvvel a kezükben – készülhettek az „előadásra”. Többen annyira belefeledkeztek a játékba, hogy az alagsori kiállításokról is megfeledkeztek, de a „kipróbálás” élménye velük maradt.

Mi, gyermekkönyvtárosok pedig akkor kezdtünk „büszkék” lenni a gyerekcsapatra, amikor a Városi Múzeum munkatársai megkérdezték, hogy „Milyen gyerekek ezek? Nem így szoktak viselkedni a csoportok!” Kicsit bemutatva a klubot, végül így válaszoltunk: ők CÍMBORÁK. És valóban: egyetlen fegyelmező mondat nélkül telt el a nap, a gyerekek érdeklődők voltak, élvezték az együttlétet, a közös programok mindegyike megnyerte tetszésüket. Jutalmul ajándékot is kaptunk kedves tárlatvezetőnkől: egy régi Petőfi – összes költeményt és két helyi kiadványt, amelyek könyvtárunk állományába kerülhetnek.

Végre fél 4 körül előbújt a nap, már csak fél óra volt hazaindulásig, a szívkörház előtti füredi savanyúvizet mindenki megkóstolta, és rövid sétát tehettünk a Balaton partján, a Tagore sétányon és a mólón. Élvezettel ugrották át a fiúk a szökőkút víznyalábjait, (olyannyira, hogy Zám Máté nadrágcserére is kényszerült!), gyönyörködtünk a rózsakertben, és még az elmaradhatatlan fagyizásra is jutott idő.

A „**Reformkori séta**” idő hiányában elmaradt, de sebj, jövőre ezzel kezdünk, mert a füredi mólón elhatároztuk, hogy egy év múlva Balatonfüred és Tihany lesznek a Cimbora-kirándulás célpontjai. S hogy megvalósulhat-e ez az álom? Minden bizonnyal, ha megint lesznek olyan támogatóink, akik fontosnak érzik a gyerekek kulturális fejlődését. A 2011. évi kirándulásunk költségeit két cég vállalta. Köszönjük a KONDEX KFT.- nek és vezetőjének, *Kondor Zsoltnak*; valamint a MÁTÉ-HÁZ KFT. - nek és vezetőjének, *Hoffmann Péternek*, hogy segítségükkel kirándulásunk megvalósulhatott, és a gyerekek páratlan élményekhez juthattak támogatásukkal.

Oláh Rozália

